

Стражданній січень. Рік Новий

Утой час як святковий оселедець урочисто вигрівався під шубою на новорічному столі, я, вбрана у теплі в'язані шкарпетки, трішки розтягнутий, але затишний светр, простоволосо стояла біля вікна й уважно вдивлялася у темне небо.

Кожного року, кожнісінького Нового року я чекаю на диво. Причуваюся, чи не йде, бува, хтось до дверей моєї квартири з торбою гостинців, тримаю всі телефони в полі зору – а раптом несподівано мені подзвонить слон?! – перевіряю поштові скрині, електронні та звичайні, – ану ж загадкового листа отримаю?! – загадую бажання під бій курантів... В основному диво таки приходить. Зазвичай у вигляді п'яненького двірника Трохима Федоровича, який святкування Нового року традиційно розпочинає за два-три дні й до опівночі, коли куранти б'ють дванадцять, уже насилиу тягне своє напіте й сите тіло в теплу оселю та частенько плутає поверхі та квартири. Ми, сусіди, вже так до цього звикли, що й не дивуємося, а Трохима Федоровича позаочі називаємо не інакше як «Дід Мороз із синім носом».

Цієї святкової ночі жодного дива не трапилося. Швидше навпаки. Батьки пішли на костюмовану вечірку до друзів, бабуся разом із активними подругами-пенсіонерками чаєє й переглядає новорічні концерти за естрадною участю кіркорових, біланів і вірок сердючик. У нас із подругою мали бути дівчачі посиденьки, аж до ранку теревеньки, але в останню хвилину вона вирішила, що її хлопець (із яким вони несподівано помирилися, і взагалі, вона йому все простила) буде набагато цікавішим компаньйоном на вечір, аніж я, і, залишивши мене одну, радісно повальсувала на дискотеку в супроводі реабілітованого кавалера серця.

Я трішки поплакала, для годиться, і заспокоїлася. Запила нервову гікавку склянкою холодної води, змінила красиву сукню на затишні домашні лахи, ум'яла півмиски салату олів'є, вимкну-

ла телевізор і підійшла до вікна. Розплющивши ніс об холодну шибку, я уважно роздивлялася новорічне небо. А хоч би тобі зірочка! Темно, як у діжці. Десь на горизонтах періодично спалахували веселковими вогнями феєрверки й час від часу було чутно регіт веселих компаній, що мандрували містечком у пошуках пригод. І я подумала: а що, як зверху мене роздивляються крізь збільшувальне скло? Що, як мене розглядають так пильно, як науковці дрібну інфузорію-туфельку крізь дуло мікроскопа? То що ж бачать? Зарюмсану й самотню дівицю, яка стражданно розплющила ніс об віконну шибку й нестерпно хоче уже вкотре загадати своє потаємне бажання підпадаючу зірку? Оце й усе?!

Такі думки змусили мене відсахнутися від вікна й утерти серветкою носа. Раз дива і пригоди не приходять до мене, значить, відтепер я полюватиму на них! Я зроблю так, щоби за моїм життям було цікаво спостерігати. Я зроблю так, що мій мікросвіт стане пригодницьким і барвистим! Віднині – я головна геройня свого життя! Відтепер – я смілива пригодошукачка й безстрашна авантюристка!

Окрилена таким оптимістичним рішенням, я прибрала оселедець разом із його шубою в холодильник, ще трохи покрутилася перед дзеркалом, уявляючи, як зовсім скоро на мене звідти дивитиметься зовсім інша особа, затим вимкнула світло й пішла спати.

Десь на іншому кінці міста Сірий Вовк та Казкова Фея проголошували гучні тости, галасливі пенсіонерки бурхливо обговорювали Баскова та його епатажну поведінку, у сусідній квартирі мала Софійка гучно цитувала шепелявого віршика про «У лісі, лісі темному...», а п'яненький Трохим Федорович уже другою спробою з позиції «на всіх чотирьох» наполегливо долав смугу перешкод у вигляді кількох сходин до чужого під'їзду.

Кліпаючи очима в суцільній темряві порожньої квартири, я вже твердо знала, що напишу книгу. А ще – урочисто пообіцяла собі, що наступний Новий рік зустрічатиму вже як талановита та не-пересічна письменниця. Заспокоєна такими думками, я нарешті заснула.

Буреламний лютий

— Але я не хочу, НЕ ХОЧУ писати наукову роботу! Я практик!! Я працюю на результат! Я люблю живе спілкування з людьми, цікаві проекти! Я не люблю писати наукові роботи!! НЕ! ЛЮБ! ЛЮ!

— Але, доню, ти ж викладач Національного університету! Не просто вчитель — викладач! Це особливий статус. У тебе є авторитет, повага, любов студентів. Ти не можеш усе це кинути і їхати туди, не знаю куди, за тим, не знаю чим! Ти пошкодуєш потім і гірко плакатимеш!..

— Якщо я і плакатиму, то тільки слізьми світлої радості та щастя! Від того, що ніхто, ніхто не змусив мене робити те, чого я не хочу. Від того, що я прислухалася до свого серця (яке кричить мені: вперед, вперед, назад не озирайся!) і дала сама собі шанс. На нове життя! На нові можливості! На нові пригоди!

— Але так ніхто не робить! Люди тримаються за своє робоче місце, цінують роботу — тим більше таку, як у тебе! Напишеш наукову роботу — що там її писати? Здобудеш наукове звання, матимеш надбавку до зарплати...

— Що там її писати?! Та мені сутгоби викручує від однієї думки про те, що мені треба це робити! Про що писати?! Про лінгвістичну роль означеного артикля в процесі побудови семантичних конструкцій стверджувального типу через парадигму соціокультурної компетенції та у часовому розрізі недоконаного виду?! Про що мені писати?! Усе вже давним-давно написане. Красти абзацами чужі тексти, ліпити їх у наукову роботу під пафосною назвою і прикидатися, що це життєво важлива тема? Захищати шмат наукового плаґіату перед комісією, попередньо роздавши кожному членові торбу з індичими тушками, свинячими ошийками й конвертами з валютою зеленого кольору? А потім поставити свій наук-

ковий трактат кудись далеко на поліцю в університетській бібліотеці, аби він припадав там пилом, допоки чиясь студентська рука не натрапить на нього, щоби списати кілька абзаців для курсової?! Оце і є щастя?! Якщо вже писати, то точно не наукову роботу, а... Алло? Баб? Алло, ти ще там?..

— Та тут я... Ой, роби вже, як собі знаєш... Аби потім не шкодувала...

Антимагічний березень

«**Н**у дивися сама. Найкраще, що тобі тут світить: (а) ти станеш жертвою романтичних залишень якогось підстаркуватого самотнього професора, (б) ти станеш коханкою якогось одержимого одруженого доцента, (в) ти станеш жрицею кохання якогось сором'язливого й зеленого студента. Вибирай!» — озвучила мені мої любовні перспективи колега, інтенсивно пережовуючи горіхове печиво й запиваючи його чаєм.

Їй добре казати. Їй пощастило. Вона знайшла собі на три роки молодшого Володю з факультету культурології й офіційно надала йому статус свого бойфренда. А я?.. У Містечку Наречених шансів знайти свою Долю було стільки ж, скільки шансів на те, що одного ясного дня сюди приїде вантажівка, тільки не з пряниками, а з ідеальними чоловіками. Я замислилася. На якусь мить спробувала уявити, як коридорами нашого університету я шанобливо веду попід руку старенького Миколу Костянтиновича, професора з прикладної лінгвістики. Удома готую йому манну кашку на молоці, регулярно міняю воду в його склянці зі вставними щелепами, полюбовно вищипую йому пінцетом волосся з носа та вух і лагідно цілую його в лисину... Від такої картинки мене трішки перетрусило.